

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝΑ ΑΤΕΛΕΙΩΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ!...

Α'.

Σταθμιές Στιν Λαζάρο. — "Ένας ταξιδιώτης μὲ φρεσούλα περιηγήτων γραπτού μπαστούνια και όμπρελλες. Στό χερό του κρατά μάρβαρία.

Ταξειδιώτης. (στή θυρίδα των μπιλλέτων). — Για την Γκρανβίλ ένα εισιτήριον πιώτης θέσεων, παρικαλά.

Τυπλληπλος της Θύρας δρ., στην διόδιον έδω μπιλλέτα γιὰ τὴν Γρανβίλ — θά πάτε στην λεωφόρο Μοντ-Παρνάς άρ. 4.

Ταξειδιώτης. — Πώς γίνεται αύτό; Η Γκρανβίλ είναι τώρα στη Μπρεσένη;

Ο φύλακας της γραμμής, (τὸν σπρώχει μὲ προσοχή). — Περάστε, κύριες, μέτωποδείτε τὸν κόσμο νὰ πάρῃ μπιλλέτα.

Ο ταξειδιώτης. — Μά νὲ επίσποτος δηγός του Σιδ-ροδόρου λέγε πάς στὸν Σταθμόν Αγίου Λαζάρου δίδουν μπιλλέτα γιὰ τὴν Μπρεσένη. Κρήμα τὸ 30 λεπτάνιον δίδουν ειδουσα και τὸν ἄγρασα.

Ο φύλακας. — Κύριε, δὲν γελάμε έδω τὸν κόσμο. Διάβασε καλά τὸν διδήγον και θὰ δηγεὶ τὶ γραφει μὲ μεγάλα γράμματα.

Β'.

Σταθμιές Αγίου Λαζάρου, (ώρα 8, ἀγαπωρεῖ τὸ τραίνον). Ο ταξιδιώτης βούλεται σ' ἓνα βαγόνι πρότης θέσεων. Συντραβέλωται, ένας φτωκός, δῶδι παιδί, ένας λευκόπορος, και ἕπεις παραγγιλούδορος.

"Εγα παιδί σουτετεί τὸν κατέπι και σημάνεται σύνεργο παύρης.

Ο περχγγειλοδέρχος. — Γιὰ δῆτε σκόνη! φαίνεται πώς τὸν σποτιζούνον κατέπι τριαντατεο τοῦ μηνὸς! Δὲν εἶνε ἀδιά;

Ο φριστικός. (μὲ μιὰ φωνή ἀσύρητη). — Σάζ παρακαλῶ, κύριοι, νὰ κλείσετε τὰ ζάψα, γιατὶ ἔχω τὸ στήθος ἀδύνατο και τὸ κροτὶ τῆς νύχτας γιὰ μένα εἶνε θάνατος!

Ο οὐεμπορος φογάζει σε στὸ πλάγιο τὸν ταξιδιώτον...

Ο ταξειδιώτης. — Ο γειτόνας μοι είναι ἀνυπόφορος και δέν θα μπορέσω νὰ τὸν πυρόφορον εἴσει στὴν Γκρανβίλ— βροφά μαλλί ἀρνίσιο, πούνι και ὅμιλα καρρόδα! Μου ἔρχεται νὰ κάμω ἐμετό. Πούν!

Γ'.

"Εγα βαλόμε σφρούλειτοιμάτεται νὰ φύγη, θάλασσα γέρω τραγύρω, μεγάλη συντερεται και φυντούρα, κύματα και κυρνά.

Ο ταξειδιώτης. — Τι κακός καρός! Πολὺ φοβάμαι μη πνυγούση.

Ενες παρχγγειλοδέρχος. — Δὲν πιστεύω, μά πολὺ πιστεύων! Παρόντον, κύριε, δὲν μπορῶ νὰ κουβεντιάσω περισσόσερο, εἶνε ἀνάγκη νὰ λειψη μερικά λεπτά... (Στὸ γκασσον). Είμαι ἀδιάθετος ἀπ' τὴν φροτύνα και παρακαλῶ νὰ μὲ δηγήσης που μπορῶ νι...

Τὸ γκαρρόσινον. — Έκει κύριε, ἀν θέλετε νὰ σας δηγήσω...

Ο περχγγειλοδέρχος. — Δὲν ξητῶ παρά δῶν τὸ δυνατό πειδο γογύρωα.

Ο ταξειδιώτης. (πλαγασμένος στὴν καμπίνα τον κοιτάζω μιὰ λειάνη πονά κοτά του). — Μὲ βεβαίωσαν ποσά σαν μεντία πλαγασμένος με κλειστὸ μάτια, δέν θὰ τὸν φορέσω πολὺ. ΑΧ!

Τὸ γκαρρόσινον. — Πάρεται ἀλλη λειάνη, γιατὶ ὑποφέρετε πολὺ! Εχουμε μέσα στὸ βαπτόρι ἀρχετές γιὰ δῶ τὸν κόσμο! (Ακούεται δέντρο κροτος προμεθως, και τὸ γκαρρόσινον χτυπᾶ τὴν πόρτα τῆς κατοικίας).

Ο ταξειδιώτης. — Ορίστε, περαστε μέσα.

Τὸ γκαρρόσινον. — Ελαΐδη διαταγή νὰ σᾶς ειδοποιήσω πώς τὸ βαπτόρι χτύπησε σε βέραχο ἀπὸ λάθος τοῦ τιμονέρη και κάμει νερά ωρετα...

Ταξειδιώτης. — Λουτόν πάμε νὰ βουλιάσουμε;

Τὸ γκαρρόσινον. — Ναι, κύριε, μά κάμαψε σινιάλο σ' ἔνα ἄλλο βαπτόρι που γρίνεται, και ἔρχεται νὰ μάκι βοηθήη νὰ βγούμε.

Ταξειδιώτης. — Δόξασοι θ θέος! γιατὶ θὰ χανόμαστε και στὸ σπήλαιο δέν θὰ ξέρανε τὶ γενήκαμε.

Δ'.

(Ο ταξειδιώτης μὲ ένα δόρπο ἀναβαίνων ἔνα βουνό γεμάτο ἀπὸ κορυμούς).

Ταξειδιώτης. — Κουράστηκα πολύ, κοντένουμε νὰ φτάσουμε;

Ο δηγός. — Σὲ μιὰ θέσα τοῦ πολύ. — Αμά στρίψουμε ἐκεὶ κάτω θά δούμε ἀπὸ μαρκύρι τὴν κουρφή τοῦ βουνού.

Ταξειδιώτης. — Ο τόπος αύτὸς ἔχει ώμορφες τοποθεσίες, μά είναι ἔριμος: ίπαρχουν οι ὄποινδες.

Ο δηγός. — Πολλές, κύριε, και ιλε γεναλείο νά τὶς δηγει!

Ταξειδιώτης. — Είνε ἐπικίνδυνες;

Ο δηγός. — Οχι, κύριε, παρά μόνον ὅταν πεινοῦν!...

Ταξειδιώτης. — Θὰ βρούμε τώρα στὸν δρόμο μας;

Ο δηγός. — Οχι ἔδω. Στέκονται πάντοτε στὴν ἀκρῷ του δρόμου αὐτοῦ, γιατὶ ἔκει κάτω είνε ἔνα δορπεδίον που μποροῦν νὰ φάγουν μὲ τὴν θουκία τους.

Ταξειδιώτης. — Ο καιρός δὲν φαίνεται καλός.

Ο δηγός. — Ξεχετε καλὸ μάτι, κύριε! σὲ λιγάκι θάχουμε μπου-

ρίνι μὲ βροχή, χαλάζι και ἀστροπελένια, μά βάντυχδε δὲν θὰ χιονίσῃ!

Ταξειδιώτης. — Βρίσκεται κανεὶς έδω κανένας καταφύγιον;

Ο δηγός. — Ναι, κύριε, μά τελευταίως καταστρόφηκε ἀπ' τὰ ἀστρο-

πελένια.

Ταξειδιώτης. — Φθάσαμε στὴν ἀκρῷ του δρόμου μά δὲν βλέπω ἀρκούδες.

Ο δηγός. — Παρντόν, κύριε, δόρτε δύο ποὺ ἔρχονται ἀπ' ἔκει....

Ταξειδιώτης. — Λέτ νὰ μᾶς προσβάλουν;

Ο δηγός. — Εδώ είναι πανόνταν, γιατὶ πρὸ τεσσάρων μερῶν φάγανε δόλαρην φαμίλια... καὶ είνε γοτάτες!

Ταξειδιώτης. — Υπάρχουν λὴταί;

Ο δηγός. — Εδώ δχι γιατὶ κουράζονται ν' ἀνέβουν, και δὲν βρίσκουν κόσμο νὰ περνά, ἀμα κατεύθυνε κατὸ κάτω θὰ βρούμε!

Ταξειδιώτης. — Αίνετ νὰ καταβοῦμε φθάνει.

Αρχιζει βροχή και ἀστροπελένια, καλάζι και ποτάμια κυλοῦν ἀπ' τὰ μέσην.

Ο δηγός. — Βρέχει δυο ώρες τώρα, και ὁ καιρὸς θ' ἀνοίξη. Ακούμπτης ἀπώντας πέπλω ἐκεὶ κάτω και στέκεται στὴν μέση του δρόμου μούτρον πού βλέπεται καρκίνοι;

Ο δηγός. — Πάρντον στὸ πουφέκι του ἀκουμπάτι! Είνε ένας ληστής ἀπὸ έδω!

Ταξειδιώτης. — Πιστεύετε νὰ μᾶς ξεγυνμώνσι;

Ο δηγός. — Οχι, φθάνει νὰ τὸ δώστε μεσα κρήματα ἔχετε μαζί σας ...

Ληστής. — Καλημέρα, κύριε. "Η τὸ πορτμονὲ ή τὴν ξωὴν σας!"

Ταξειδιώτης. — Νόμιζα πούς δὲν τὸ λέγον πεια αὐτὸν! Προτιμῶ νὰ σας δοσούω τὸ πορτμόν μου.

Ληστής. — Κάμετο γοήγορα, δὲν ἔχω καιρὸ μὲ περιμένω, είνε ή ώρα τοῦ φαγητοῦ!...

Ταξειδιώτης. — Η τοπεί μου είνε βρεμένη και τὸ πορτμονὲ δὲν βριγίνεται ενύκλια. Νὰ πάρε το.

Ληστής. — Εύχαριστω, προσεύχετε γιατὶ ξεκαθαρίστησης, δηλαδή της έξαποδούσης, η οποία δέν τὸ πορτμόν μου σας παρέστηε, μὲ τὸν πορτμονὲ της συγγενής ειπώθητες, τὸν πορτμονὲς μὲν σπαστόντας ἀπ' τὴν κούρωση, τὸ κεφάλι μου καίει. Δὲν μπορεῖτε, κύριε, τὸν βρενοδόχο, νὰ σας επιτελεῖτε;

Ενεδόχος. — Είνε ένας πλάσιον ποτὸ βουνού, μά κείνος πού πάρεται νὰ τὸ φέρεται.

Ταξειδιώτης. — Πάρεται οντὸ γιατρός;

Ενεδόχος. — Μόνον τρία φράγκα, μά κερδίζεις ἀπ' τὰ γιατρούδηρο μουριάτον!

Ταξειδιώτης. — Δίδω τὰ 20 φράγκα, στείλατε νὰ τὸν φέρετε.

Ο ἀδελφός του ζευνέδόχου, (ἀπ' τὴν πλανή κάμαρα). — Αὔτος δὲν ταξιδιώτης φαίνεται πολὺν ἀπὸ τὴν κούρωση, τὸ πορτμόν του μεταξύ της σπαστόντας, τὸν πεντήν έδω, ισος βρούμε τὸν μεταξύ μᾶς!..

Ζευνέδόχος. — Είναι ένας πλάσιον τὸν φανάριον της ταξιδιώτης!

Πήγανε μά να φωνέζουν τὸν γιατρό. Μήν τάνησεις, δὲν νάνε τίποτα, ένας νάνη λαθητήριος, θέλεσε νὰ φωνέζουν είνα παπτᾶ; Ή σούπια είνε ειτομή πάγω νά σᾶς φέρω είνα πατέρι γεμάτο, γιά να σᾶς δυνατείται λιγάκι.

Ταξειδιώτης. — Εύχαριστω, προτιμῶ είνα φλιτζάνι τίλιο.

Ζευνέδόχος. — Δέν έχομε ἔδω τίλιο τίλιο — έμειτες ποτὲ δὲν ἀρω-

στάμε εδῶ.

Ο Γιατρός. — Λουπόν, κύριε, τὶ πάσχετε; Κρυολόγημα και κούρωση είνε! Θα σᾶς πάσσω αἴμα, θὰ σᾶς δάσω καθάρισο, και ἐμετικοῦ! Υστερά απὸ ὄχτη μέρες προσέτετε νὰ σηκωθῆτε! Προσέχετε νὰ μη πάρετε τὸ ἐμετικοῦ για καθάρισο και ταπάλι! Θάρωμαται τρεῖς φορές τὴν μερά νά σᾶς βλέπω.

ΣΤ. (Τὸ γιατρό της φυλακῆς, δευοφύλακας, χωροφύλακας, ἀστυνόμος)

Δευοφύλακας. (καράτοντας ψωμί και ἔνα πάτο φασόλια)

— Ορίστε τὸ φαγητό σας, έχετε μά στάμνα νεροῦ νέοτε, έσκυντο πιά τη κάμαρα και ἐβαλτείσα σκόνη γιὰ τοὺς πορεύουσας. Θάσθε πολὺ καλά έδω μέσο, λυπούμασι πού δὲν ἔχω καλλιτερη κάμαρα. Επειτα δὲν πιστεύω νὰ μείνετε έδω πολὺ καιρό, διότι, δέσποινας πού σᾶς έφερε έδω μου εἰπε πώλεις είνε βέβαιος πώλεις λάθος της συμβάνει, και σᾶς έχετε έδω μου εἰπε νά σᾶς βλέπω.

Ταξειδιώτης. — Τότε δὲν καταλαβαίνω γιατὶ μὲ συνέλαβαν.

Δευοφύλακας. — Είχαν τέτοια διαταγή, ζεύνετε φυλάγων τὰ σύνορα.

Άστυνόμος. — Κύριε, λυπούμασι παρὰ πολύ. Δὲν καταλαβαίνω

πώς μπορέσαινε νά κάμουν τέτοιο λάθος. Σεις είσθε ξανθός, παχύς, φαλακρός, ένων έκεινον πού ξητούμε νά πιάσουμε είνε κιτρίνος πολύ ύψηλός και μὲ άσπευ μαλλιά. Κύρω, είσθε έλευθερος, είμαι στήν διάθεσις σας για νά σάς εύκολόνω σ' δια άγαπάτε.

Ταξειδιώτης. Έκεινο πού ξητώ είνε νά μὲ στείλετε στήν πλησίεστερο σιδηροδρομικό σταθμό για νά γυρίσω στό Παρίσι, γιατί υπέφερα τό διάβολο μου σ' αντό τό ταξείδι.

Ζ'.

Σιδηροδρομικές Σταθμές. Ή θυρίδα είνε άπομη πλειστή ἄν και είνε ή ώρα τής αναχωρήσεως.

Ταξειδιώτης. — Λοιπόν γιατί τό τραίνο δέν φεύγει ;
— Ο φύλακας της γρυμπής. — Δέν ξεύρω δέν είνε δουλειά δική μου.

Ταξειδιώτης, (έσωτα ἔτοις χρωφύλακα διατί δέν φεύγει τό τραίνο.)
— Χωρεύουντας. — Φώνεται πῶς... λέγουν κάτι έμποδίου ύπαρχε στη γραμμή, δέν ξεύρω πειραστέρον. 'Ο Αστυνόμος, δι μηχανικός και ο ένωνταρχης είνε έκει πηγεμένοι.

"Εννές Κύριος, — 'Εμαθα πώς τρομερό δυστύλημα συνέβη, κάπιε, πού συχνά συμβαίνει σ' αυτή τής γραμμή μάπο λάθος τής ηπείρας και από άλλους ασφαλείας και επιβλέψεως. Υπάρχουν πολλοί νεκροί και λαθωμένοι και στελέστε έκει ξένη γιατρούς !

Ταξειδιώτης. — Είνε τρομακτικό αύτον πού μού λέτε. Δέν ξεύρω τί νά κάμω για νά πάγω στό Παρίσι, και έπειτα δέν θέλω ν' άφωσα τά κόκκαλα του σέ τέτοια ιδούσεμένα !.

"Ο Κύριος, — Τί θέλετε κύριε, θημάστε εντυχεῖς αν γλυτώσουμε τά κεφάλια μας καὶ βγούμε με ένα χέρι βγαλμένο ή μιά γάμπα σπασμένη !

Η'.

Σιδηροδρομικός σταθμός Παρισίων, ο ταξειδιώτης ζητεῖ τίς δύν βαλίζεις του μά δέν βρίσκοταί.

Ταξειδιώτης. — Κύριε έπινεωρητά, δέν βρίσκου τά μπαγκάζια μου.
— Επιθεωρητής. — Είς τάς διατάξεις σας, κύριε.

(Πήγαντι παταγού μά δέν βρίσκονται τίς δύν βαλίζεις).

"Εννές άχθοθέρος, — Δέν είνε δυνατόν νά χαμούν, πιθανόν νά τάς έξεχαστε στήν προκυμαία.

Ταξειδιώτης. — Δέν είνε, έπηγα έκει.

Άχθοθέρος. — Σταύνθε νά κατεύξει τό φθύλλον τί γράφει. Κύριε, τίς βαλίζεις σας τίς στείλανε στό Βουκουρέστι !.

Ταξειδιώτης. — Στό Βουκουρέστι τής Βλαζίες ; Μή γειότερε !
Πηγαίνεις είς τό γραφείο τών πατέρων σας καὶ κάμεις απαρογά.

Θ'.

Ταξειδιώτης, (φωτάζει έτοις άμάξι). — Γείγερα στό Και ντ' Όρος 36.

Άμραζξες. (Πήδα στό άμάξι). — Μείνατε ησυχος ων δήπετο πόσο γρήγορα ων πάμε. (Τού άλογο δέν θέλει νά περπατήσῃ.) Μπρός λουπόν, φωφει !

Ταξειδιώτης! — Τέλος πάντων έφθασα στό Παρίσι στό καλό λιμάνι ! Ιπτά δέν ων ξαναπατείρεις δέψεις άπ' τό μαρτύριο αύτο !
— Άμραζξες. (Χτυπά τό άλογο, μα αντό νηρίζει πίσω.)

— Νά πάρω δι μάρθρον για άλογο. Μπρός, κουφώνι ...

Ταξειδιώτης. — Τί συμβαίνει πάλι : στάσου νά κατεβώ.

Άμραζξες. — Αρήστε λουπόν, είνε καπότειο τού ζώων ων τού περάσου. (Σκύριπεις άλπαν στό άλογο καὶ τό ζωάν στό κεφάλι μέ τό καμπούται. Τό άλογο οργάνωσε στή πιονά πόδια !).

Ταξειδιώτης. — Άμαξη, έν δύματι τού νόμου σε διατάσσω νά μήσης νά κατεβώ.

Άμραζξες. (ξακολούθει τά γινετά τό ζωάν, τό όποιος άρχιζει νά τορέχη σύν άστρατης ...). — Νομίζετε, λέει, Κύριε, πώς τό άλογο μου δέν τρέχει, βλέπετε τόδια τί δόρμο πήρε ; Χόρ ! Χόρα ! Χόρα !

(Τό άμαξη πέτειεται έπινον σέ μά γωνία οπιούν. Ο ταξειδιώτης τινάζεται έξω και στάζει τό κεφάλι του !.).

Ταξειδιώτης. (γνωριζαράντι). — Τό ταξείδι μου δέν τελεύνει έδωσ ... Τώρα έχω νά τραβήξω για τόν "Άλλο Κόσμο ! ... Τί βάσανο ...".

(Αποθήρακει). Eugène Mouton

*

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Οικογενειακή σκηνή :

— Γρήγορα τό γιατρό ! Τό μωρό κατάπιε μιά λίρα ! ...

Kαι δι φιλάργυρος σύζυγος :

— Μήν άνησης, γυναικα ...

— Ήταν κάλπικη !.

— Ο Κρύος

ΑΙ ΕΙΔΗΝΙΑΣ ΠΟΥ ΔΙΕΠΡΕΨΑΝ

— ΙΣΑΒΕΛΛΑ ΘΕΟΤΟΚΗ ΑΛΒΡΙΤΖΗ —

Είναι πολλοί οι δεσμοί που συνέδουν τήν Κέροντα μὲ τήν Βενετία.

Η Κέροντα έχει ζωηράς τάς άναμνησεις τής ένετικής κατοχῆς, άλλη και η ιστορία τής Βενετίας δέν λησμονεί τάς κερκυραϊκάς προσωπικότητας πουν έτιμηράν με τήν έπινευμή τους καὶ μὲ τήν διαμονή τους τήν πρωτεύουσα τής Γαλιληοτάτης Ένετικής Δημοπολιτικίας.

Από αύτάς τάς προσωπικότητας περισσότερο ρόλο έπαιξε στήν βενετούμαντι κοινωνία περι τον δεκάτο όγδοον και τάς άρχιτεκτονικά του δεκάτου αίδονος ή 'Ισαβέλλα Θεοτόκη 'Αλβρίτζη.

Δέν υπάρχει ιταλός ή γάλλος ιστοριαρχείας πουν νά σταματήση επιμόρδη στήν φυσιογνωμία τής Βενετίας και σοφής 'Ισαβέλλας έπως τήν ονομάζει ο Φώστορος.

Τό δέ σαλόνι τής τόσου προφωμένης και ώραιας αύτής γυναικάς ήτο τό έντευκτήμην όλων των μεγάλων άνδρων πουν περνούσαν τότε άπο την Βενετία.

Η 'Ισαβέλλα γεννήθηρε είς τήν Κέροντα τό 1760 και άνηκε είς τήν έπιφανέστερον ράλλον τού δένδρου τών Θεοτόκων. 'Ητο άνων τού Πρόγκηπος τής 'Έπιτανήσου Σπυρίδωνος Γεωργίου Θεοτόκηρη.

Αι σπουδαία τής έγένοντο είς τήν γενέτειραν νήσον ή δοπιά ήτο τότε κέντρον τόσουν πολεμαδών άνδρων.

Εις μήναν δέ νεαράν ήλθε είς πρώτον γάμον μετά τον Κόμητος Μαρίνη άξιωματού τού 'Ενετικού ναυτικού. Ούτος έπειτας τής έπινευμον ίδιωτης του, είλε και βαθυτάτην γνώσην τής ιστορίας άρχιτεκτονος διανάτων την φήμην διακερομημένου ιστορικού συγγραφέων. 'Άλλα ή γάλλος ήτης 'Ισαβέλλας μετά τον Μαρίνη δέν δημόσεισε πολύ Διαφρούδη γιαπατήση διέλυσε αύτον ταχέως και τοτε ή 'Ισαβέλλα έμυνηράν έπιφανή τής 'Έπιτανήσ τιτλούνσον τον Κόμητον 'Ισαβέλλην 'Αλβρίτζη. Εγγειοτεάθη έπιτετο μονώνας είς Βενετίαν και έπινευλούσθησεν τάς φιλολογικάς της μελετάς τάς δοτούσαν συνεπλήρωσεν δράγτερον είς τήν Ρόμην δικού μετέβη κατά τό έπος 1799.

Ενώ άπο τά πρότια της έπινον ήσαν τά «Πορτραΐτα», έκδοθεν τό 1807.

Τό έργον δέ ποτε είνε τό διόποιον έξωγοράψισε μετά τήν πένναν τής διαφωνώματα φυτωνώματα τής, ή ποποχή τής δένδρου τής δένδρου τής ουγγαριφέως και τής είσιδον είς πολλάς 'Ακαδημίας και φιλολογικάς 'Επιτροπέων τών διοικούσαν έγένετο μέλος.

Η 'Ισαβέλλα πλέον είχε τάς προσωπικότητης πασίγνωστος και έπιτετο άστρης της Βενετίας. Τα σαλόνια αύτης ήταν κομμάτια τής τότε Ένετικής πρωτεύουσης.

Ο Λόρδος Βάνος διάπιστος διατάξειρε τήν Βενετίαν ήτο ταχιτός θαυμάν, θεαμάζον ίδιωτας διατάξειρε τήν διανουσσένην έλληνιδά τήν διόποιον ηνίας.

Έτησε ο Σαταβρώνιαν και ο στρατηγός Μαρμόν, και ο τότε διάδοχος τού Βασιλικού διόποιον περνόντας άπο την Βενετία δέν έλειπαν άπο το σαλόνι τής.

Είναι μάλλον της έπιτεταμένος δι κατάλογος τών έπιστημοτάτων τών γαστιμάτων και τής πολιτικής πουν έστινεν κέντης τής Βενετίας. Από τούς "Έλληνας περιοριζόμενοι την Κανόβιτην, τότε οντούσαν, τότε έξοχον τής Κερκίνας ίστοριαν Μοντεζέβην.

Είτε τοις σαλόνια αύτης δέ της διεξήγονταν κυρίως συνέτησεις καλλιτεχνών και καὶ οιλογραφια.

Η διόποια δέ τής 'Ισαβέλλας είτε τό νά περιγράψῃ χαρακτήρας και πρόγραμμα έξεδηλώθη περιστέρεον είς έγγον περοί «τής 'Αγαλματικής και Πλαστικής τέχνης τού Κανόβιτην». Αι ένθυμουσιδέρεις κριτικές με τάς δόπιας έγενεν δεκτών τό έγγον τούτο -έκδοθεν τό 1809-

Και έπ' αύτης δέ τής γενινής δεκτών τής 'Ισαβέλλας διεξήγονταν τής Βενετίας.

Έν τη μέση προσέχοντας τής γενινής δεκτών τής Βενετίας τό 1836.

Μία άπο τάς σπουδαιωτέρας βιογραφίας της διημοσιευθή τότε διόποιος τής 'Εφημερίδα τών Συντήσησων.

N.

